

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-445/2025-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Goranu Jokiću, u pravnoj stvari tužitelja Petra Budića, OIB 55855458502, Osječka ulica 44, Valpovo, zastupanog po punomoćniku Goranu Mrkiću, odvjetniku iz Valpova, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćniku Krešimiru Ćurkoviću, odvjetniku iz odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug iz Zagreba, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, nakon održane i zaključene glavne rasprave 1. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja osobno uz svog punomoćnika, te zamjenika punomoćnika tuženika, Željku Radoš Radičević, odvjetnicu iz Osijeka, odlukom objavljenom 17. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Proglašava se da ovrha predložena na temelju ovršne isprave – Ugovora o kreditu bez depozita, broj Ugovora: 5140030250-62000163029/2007, sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje nisu upisane u zemljišnim knjigama, solemniziranog kod Ružice Gagro, javnog bilježnika u Valpovu, broj: OV-4492/2007 od 21.8.2007.godine, radi određivanja ovrhe na novčanim sredstvima ovršenika, a koji postupak se vodi pred Općinskim sudom u Osijeku pod posl.br. Ovr-177/2025, nije dopuštena.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, sa sjedištem u Zagrebu, Slavonska avenija 6, da tužitelju Petru Budiću, OIB 55855458502, Osječka ulica 44, Valpovo, naknadi trošak ovoga parničnog postupka u iznosu od 2.386,55 eura sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 17. rujna 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi

na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova postupka iznad iznosa od 2.386,55 eura do iznosa od 2.776,55 eura, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 26. ožujka 2025. podnio tužbu protiv tuženika radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. U tužbi u bitnom navodi da je zaključkom ovog suda broj Ovr-177/2025-5 od 25. veljače 2025. upućen da protiv ovdje tuženika pokrene parnicu radi proglašenja nedopuštenom ovrhe koja se vodi pod naprijed citiranim Ovr brojem, iz razloga što ovršna isprava Ugovor o kreditu sadrži nepoštene i ništetne ugovorne odredbe. Dalje pojašnjava da je tuženik u svojstvu ovrhovoditelja protiv ovdje tužitelja kao ovršenika podnio prijedlog za ovrhu na njegovim novčanim sredstvima radi naplate iznosa od 53.935,87 eura na ime glavnice zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, naplate iznosa od 2.193,67 eura na ime redovnih kamata, naplate iznosa od 23.099,20 eura na ime zatezne kamate i naplate troškova ovršnog postupka. Tražbina ovdje tuženika u ovršnom predmetu ovrhovoditelja proizlazi iz Ugovora o kreditu bez depozita broj: 51400000250-62000163029/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje nisu upisane u zemljišne knjige od 9. kolovoza 2007. (dalje u tekstu: Ugovor), koji je zaključen između ovdje tužitelja i prednika tuženika Slavonske banke d.d. Osijek i koji je potvrđen po javnom bilježniku Ružici Gagro iz Valpova 21. kolovoza 2007. pod brojem: Ov-4492/2007. Ugovorom je tuženikov prednik tužitelju stavio na raspolaganje stambeni kredit za kupovinu stana u iznosu od 70.000,00 CHF na rok vraćanja 30 godina. Ugovoreno je da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, a podmiruje se u kunama obračunatim po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan dospijeća, odnosno na dan plaćanja, ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeća. Također je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na način da se ista mijenja jednostranom odlukom tuženika, odnosno njegovih pravnih prednika te je ista vezana uz valutnu klauzulu. Tužitelj smatra da su ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi te da je uslijed ništetnosti tih odredbi do dana kada je tuženik tužitelju otkazao predmetni kredit već bio u pretplati te da nije bilo osnove za otkaz Ugovora o kreditu i pokretanje ovršnog postupka. Vezano za ništetnost naglašava da ga tuženikov pravni prednik prilikom sklapanja ugovora nije niti usmeno, a niti pismeno upozorio na moguće rizike vezane uz sklapanje ugovora sa valutnom klauzulom i promjenjivom kamatnom stopom, kao niti da je rizik sklapanja ugovora s valutnom klauzulom u CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz EUR. Stoga odredbe o valutnoj klauzuli, kojom se otplata kredita vezuje uz neizvjestan tečaj CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi, koja se mijenja

jednostranom odlukom tuženika i njegovih pravnih prednika, smatra u cijelosti ništetnima, jer su iste suprotne načelu savjesnosti i poštenja izazvale znatnu neravnotežu u predmetnom ugovornom odnosu na štetu tužitelja kao potrošača. Pri tome se tužitelj poziva na utvrđenja iz kolektivnog spora koji je proveden u slučaju "Franak", jer smatra da se učinci sudskih odluka iz tog slučaja imaju temeljem čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku primijeniti u konkretnom slučaju. Tužitelj smatra ništetnim i ugovornu odredbu o naplati naknada za bankarske usluge zbog istih razloga zbog kojih smatra ništetnim i naprijed navedene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Stoga smatra da je tuženik pogrešno utvrdio visinu tražbine te traži da se u ovom postupku nakon utvrđenja ništetnosti navedenih odredbi utvrdi je li bilo uopće ikakvog dospjelog potraživanja po predmetnom kreditu na dan otkaza Ugovora 14. lipnja 2017.. Tužitelj smatra da je na dan otkaza bio u pretplati pa stoga predlaže da sud proglasi ovrhu nedopuštenom te da mu tuženik nadoknadi troškove ovog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je u bitnome naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Smatra da su netočni navodi tužitelja da bi Ugovor sadržavao nepoštene i ništetne odredbe te da bi samo zbog toga isti bio ništetan u cijelosti. Mišljenja je da čak ako bi i bile ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope i/ili odredba o valutnoj klauzuli i ulaznoj naknadi to nipošto ne bi moglo značiti da je Ugovor ništetan, jer prema stavu recentne sudske prakse, ništetnost dijela odredbi ne povlači ništetnost cijelog ugovora, jer navedene odredbe nisu bitni element Ugovora o kreditu i Ugovor može bez njih opstati. Tuženik izričito osporava da bi bile ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, promjenjivoj kamatnoj stopi i ulaznoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Naglašava da su ugovorne strane dobrovoljno prema procjeni vlastitih interesa pristale na rizik promjenjivosti tečaja i kamatne stope, a što proizlazi iz činjenice da je tuženik u vrijeme zaključenja Ugovora nudio kredite s valutnom klauzulom u različitim valutama koje su sadržavale različite uvjete te je tužitelj imao na raspolaganju mogućnost izbora nakon što je detaljno analizirao sve ponuđene opcije. Tužitelj je, nakon što je od strane tuženika upozoren o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, odabrao valutnu klauzulu u CHF i promjenjivu kamatnu stopu, čime je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Nadalje, tuženik naglašava da ugovaranje ulazne naknade za obradu kreditnog zahtjeva nije ničim bilo zabranjeno, da je tužitelj obavješten o razlozima naplate naknade pa stoga smatra da je u tom dijelu tuženik posredstvom svojih pravnih prednika u cijelosti postupio u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Dalje ističe da tužitelj nije ničim dokazao da bi imao status potrošača u predmetnom ugovornom odnosu pa stoga smatra da se ne može ni pozivati na ništetnost navedenih odredbi prema propisima koji uređuju zaštitu potrošača. Smatra da se tužitelj ne može pozivati na utvrđenja iz kolektivnog spora Franak, a čak ako bi se učinci tog spora mogli primijeniti u konkretnom slučaju i da je došlo do bilo kakve preplate, smatra da je nastupila zastara i da tužitelj nema pravo zbog tog tražiti povrat preplaćenog.

3. Tijekom postupka stranke su u bitnom ostale kod svojih navoda iz tužbe, odnosno odgovora na tužbu.

4. Predmet spora je zahtjev tužitelja da se proglasi nedopuštenim sudska ovrha koja se provodi na novčanim sredstvima ovršenika na temelju predmetnog Ugovora kao ovršne isprave u predmetu ovog suda broj Ovr-177/2025. Razlog zbog kojeg

tužitelj traži proglašenje ovrhe nedopuštenom jesu njegove tvrdnje da ovršna isprava (Ugovor) sadrži nepoštene i nišetne odredbe o valutnoj klauzuli, promjenjivoj kamatnoj stopi i ulaznoj naknadi koja je naplaćena prilikom obrade kreditnog zahtjeva. Slijedom navedenog, predmet spora je i zahtjev da se utvrdi jesu li te odredbe nišetne, a ukoliko jesu, potrebno je utvrditi je li uslijed nišetnosti tih odredbi ili dijela njih tužitelj bio u pretplati s kreditom na dan otkaza Ugovora 14. lipnja 2017.

5. Među strankama nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita i založnog dužnika s jedne strane te tuženikovog pravnog prednika kao banke i kreditora sklopljen predmetni Ugovor dana 9. kolovoza 2007. (str. 49-60 spisa). Također nije sporno da ugovor sadrži odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, valutnoj klauzuli i naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Nije sporno niti da je tuženik otkazao predmetni Ugovor (kredit) 14. lipnja 2017. zbog neurednog plaćanja obveza po kreditu te da je nakon toga tuženik pred ovim sudom pokrenuo ovršni postupak 17. siječnja 2025. radi naplate dospjelog potraživanja iz kredita.

6. Među strankama je sporno sadrži li Ugovor nišetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, valutnoj klauzuli i naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Sporno je je li nišetnost takvih odredbi (ukoliko se utvrdi) utječe na nišetnost cijelog ugovora ili ugovor može opstati i bez tih odredbi. Nadalje je sporno je li uslijed nišetnosti tih odredbi tužiteljeva obveza po kreditu pravilno utvrđena, je li tuženik pravilno zatvarao obveze po kreditu, je li je došlo do pretplate po kreditu na dan otkaza Ugovora i je li samim tim tuženik uopće mogao otkazati Ugovor i pokrenuti ovršni postupak.

7. Kako bi utvrdio činjenično stanje sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja na okolnost ima li isti svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu, kao i je li isti pregovarao o spornim odredbama i je li od tuženikovog pravnog prednika dobio potpune obavijesti i upute o spornim odredbama na način i u obliku u kojem je on mogao shvatiti kakav je učinak tih odredbi na njegove ukupne financijske obveze koje proizlaze iz Ugovora. Provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje na okolnost pravilnog zatvaranja potraživanja po kreditu, uplatama koje je tijekom otplate vršio tužitelj te izračuna je li na dan otkaza Ugovora tužitelj bio u pretplati ili je stvarno bio zbog neplaćanja u zakašnjenju s podmirivanjem svojih obveza. Saslušan je stalni sudski vještak za financije i knjigovodstvo, s obzirom da je tuženik imao primjedbi na njegov Nalaz prilikom kojeg su saslušanja, po ocjeni suda, otklonjeni svi prigovori tuženika. Na kraju dokaznog postupka izvršen je uvid u dokumentaciju sadržanu u spisu te je pročitano kako slijedi: zaključak o upućivanju u parnicu str. 8-9 spisa, obavijest o promjeni kamatnih stopa, str. 10, specifikacija uplata na str. 11-14 spisa, ugovor o kreditu na str. 49-60 spisa, ugovor o prodaji stana na str. 61-62 spisa, ugovor o prodaji stana na str. 63-65 spisa, isplatni nalog na str. 70, odluka o naknadama u poslovanju sa stanovništvom na str. 71-73 spisa, obavijest o promjeni kamatnih stopa na str. 87, pregled prometa na str. 88-104 spisa i 105-111, specifikacija uplata na str. 112-113 spisa, potvrda o uplati predujma na str. 117, nalaz i zaključak vještaka na str. 120-143 spisa, račun vještaka na str. 144, pisano očitovanje vještaka s tečajnom listom na str. 160-162, ispis komunikacije putem e- pošte na str. 164-165 spisa, otplatni plan na str. 166-168 spisa i 169-179 spisa, isplatni nalog na str. 181-182 spisa. Iz ovršnog spisa Ovr-177/2025 pročitao je prijedlog za ovrhu na str. 1-4, ugovor o kreditu na str. 9-21, izvadak iz poslovnih knjiga na str. 25, potvrda o uplati na str. 26-27 spisa,

zapisnik od 25. veljače 2025., na str. 32-33 spisa, zaključak o upućivanju u parnicu na str. 34-35 spisa.

8. Iz materijalne dokumentacije pročitane u dokaznom postupku u cijelosti proizlaze činjenice koje među strankama nisu sporne.

9. Iz iskaza tužitelja proizlazi u bitnome da je nakon razvoda braka svoje stambeno pitanje riješio podizanjem predmetnog kredita kod tuženikovog pravnog prednika radi kupovine stana. Prišao mu je Pero Vejić kojeg je od ranije poznavao te mu je ponudio stan na trećem katu u kompleksu Arkusovih zgrada u centru Valpova. Odveo ga je do stana te mu je isti pokazao, stan nije bio namješten. Pero Vejić ga je odveo u poslovnicu tuženikovog pravnog prednika u Donji Miholjac izravno kod direktora poslovnice te mu je svojim posredovanjem dogovorio kredit u visini od 40.000,00 eura jer je 35.000,00 eura bila kupoprodajna cijena za taj stan, a 5.000,00 eura tužitelju je trebalo da opremi stan. U banci su priredili svu dokumentaciju, Pero Vejić ga je odvezao kod javnog bilježnika radi potvrde Ugovora te kad se je vratio ponovno u poslovnicu banke, gdje ga je čekala ostala dokumentacija, shvatio je da je podigao kredit u iznosu od 70.000,00 CHF i pitao je o kakvim je sad francima riječ kad su pričali o eurima te su mu samo kratko pojasnili da su takvi krediti u to vrijeme opće prihvaćeni i da su financijski najpovoljniji, da je najniža kamatna stopa, da je nizak tečaj i da će mu otplatna rata u konačnici biti niža. Nitko mu nije rekao da će biti naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, a samim tim ne zna niti razloge zbog kojih je ista naplaćena. Pojasnio je da je veći dio kredita isplaćen tvrtci Rulen d.o.o. na ime kupoprodajne cijene za stan, dok mu je manji dio u nekoj protuvrijednosti od 5.000,00 eura isplaćen te je iz tog iznosa kupio stvari za stan. I nakon što mu je na uvid predložen Ugovor o kreditu nije mogao odgovoriti na šta se odnosi odredba ugovora iz čl. 2. u kojoj stoji da se kredit odobrava, između ostalog, i za otplatu kredita po partiji 62000124783. Stan je cijelo vrijeme koristio za stanovanje, nije ga iznajmljivao, tek kasnije tijekom otplate stan je dao pod račun u vrijeme kad ga je prodavao. Bilo mu je teško otplaćivati predmetni kredit jer je u početku otplatna rata bila oko 1.300,00 kn, porastom tečaja i kamatne stope svakomjesečno je morao nadoplaćivati razliku, a u jedno vrijeme je rata skočila čak na iznos od 2.450,00 kn. Sve je to predstavljalo za njega veliki financijski teret, s obzirom da je uz otplatu predmetnog kredita plaćao i uzdržavanje za dvoje maloljetne djece.

10. Iz Nalaza i zaključka stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo i financije Posrednik d.o.o. od 17. travnja 2026. (str. 120-143 spisa) proizlazi da je ukupni i stvarni dug tužitelja prema tuženiku za period od 21. kolovoza 2007. do 14. lipnja 2017. (dan kad je tuženik otkazao kredit tužitelju) utvrđen na način da su svi anuiteti koji dospijevaju unutar tog perioda izračunati uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu i početni tečaj CHF, a što je u skladu sa zatom koji je sud dao vještaku. Na taj način vještak je utvrdio stvarnu visinu potraživanja tuženika u tome razdoblju u iznosu od 26.730,09 eura. U istom tom razdoblju tužitelj je tuženiku i njegovim pravnim prednicima izvršio ukupne uplate u iznosu od 30.384,53 eura. Ako se ukupnom preplaćenom iznosu pridoda iznos od 5.022,76 eura na ime zakonskih zateznih kamata na preplaćenu razliku do koje je došlo po osnovi tečajne razlike i kamatne stope između početno ugovorene kamatne stope i tečaja s jedne strane i tečaja i kamatne stope koju je tuženik primjenjivao tijekom otplate s druge strane, tad

se dobije ukupan iznos od 35.407,29 eura (30.384,53 + 5.022,76). Ako se dalje od tako dobivenog iznosa oduzme stvarna visinu potraživanja u tom razdoblju, dobije se preplata od 8.677,20 eura (35.407,29 – 26.730,09). Prema tome, ukupna preplata na dan otkaza Ugovora o kreditu iznosi 8.677,20 eura. Ako se tome iznosu pridodaju zakonske zatezne kamate na preplaćeni dio od otkaza Ugovora pa do 17. siječnja 2025. kad je pokrenut ovršni postupak, a koje iznose 4.333,42 eura, tad se dobije preplata na dan pokretanja ovršnog postupka u iznosu od 13.010,62 eura (8.677,20 + 4.333,42) i ako se tome iznosu još pridoda iznos od 419,40 eura, koliko je tužitelj uplatio u vremenu od otkaza ugovora do pokretanja ovršnog postupka, tad je stvarna preplata tužitelja u trenutku pokretanja predmetne ovrhe iznosila 13.430,02 eura.

10.1. Tuženik je prigovarao da je ugovorena kamatna stopa od 4,4 % te da je vještak početni anuitet prikazao po kamati od 5,4 %. Također je prigovorio da je kredit isplaćen 28. srpnja 2007. uz tečaj 1 CHF=4,438783 HRK. Međutim, vještak je te prigovore otklonio u svom pisanom očitovanju te usmeno, budući je saslušan na glavnoj raspravi održanoj 1. rujna 2026. Naime, vještak je naglasio da se je tijekom izrade pisanog Nalaza i mišljenja obratio tuženiku te je zatražio od njega otplatni plan u CHF po nepromijenjenim i promijenjenim kamatnim stopama. Punomoćnik tuženika u svom odgovoru je naveo da tuženiku nije dostupan početni otplatni plan po nepromijenjenoj kamati pa je vještak Nalaz izradio temeljem dostupne dokumentacije u spisu. Također je naglasio da je u Ugovoru u čl. 4. navedena kamatna stopa od 4,4 %, ali nije iskazana visina anuiteta niti je u dokumentaciji dostavljenoj od strane tuženika iskazan iznos anuiteta u visini od 350,74 CHF. Uz to, tuženik tijekom postupka nije dostavio knjigovodstvenu dokumentaciju ili bilo kakvu drugu evidenciju iz koje bi točno bilo vidljivo da bi početni anuitet iznosio 350,74 CHF. Također je vještak ukazao da tuženik tijekom postupka nije dostavio nikakav dokaz da bi kredit zaista bio isplaćen 28. srpnja 2007. uz tečaj 1 CHF=4,438783 HRK. Nadalje, vještak je naglasio da bi prema računici koju je dostavio punomoćnik tuženika zaduženje bilo manje od onoga koje je utvrdio vještak da je zaista vještak kao početnu kamatnu stopu uzeo 4,4%, međutim, kad se u takvom slučaju uzmu sve uplate, tad bi preplata bila još i veća pa bi i razlika bila veća i u svakom slučaju na dan otkaza ugovora o kreditu tužitelj bi bio u pretplati koja je kud i kamo veća od one koju je vještak utvrdio u svom nalazu. Osim toga, tuženik nije dostavio početni otplatni plan svog pravnog prednika, već je dostavio početni otplatni plan koji glasi na tuženika pa se samim tim niti ne može sa sigurnošću iz dokumentacije u spisu koju je tuženik dostavio utvrditi kakav bi bio početni otplatni plan u vrijeme kad je kredit podignut i zbog toga je vještak prilikom izrade Nalaza koristio dokumentaciju i Ugovor u spisu.

10.2. Sud u cijelosti prihvaća nalaz vještaka, kao i njegova pisana i usmena očitovanja na prigovore tuženika, jer je nalaz sačinjen sukladno zadatku suda, stručno, argumentirano i jasno. Vještak je dao na prigovore tuženika opsežne argumente koja u cijelosti prihvaća i ovaj sud, a s obzirom da je predmet ovog postupka proglašenje ovrhe nedopuštenom, a ne isplata preplaćenog iznosa, u ovakvim okolnostima sasvim je jasno da bi konačna pretplata, kako na dan otkaza Ugovora o kreditu, tako i na dan pokretanja ovršnog postupka, bila još i veća nego li je to vještak naveo u Nalazu, da je vještak primijenio kamatnu stopu od 4,4% na koju se tuženik poziva. Stoga su u opisanim okolnostima prigovori tuženika neosnovani, očito je da tuženik niti ne raspolaže svom potrebnom dokumentacijom te niti on sam ne zna u ovom trenutku

kakav je točno bio početni otplatni plan, pa jedino što je vještak mogao primijeniti prilikom izrade Nalaza, upravo je dokumentacija koja se nalazi u spisu.

11. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, 9. kolovoza 2007. (str. 49-60 spisa), na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07 i 125/07, dalje ZZP/07). Iz čl. 96. st. 1. ZZP/07 proizlazi da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenju uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2. istog članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da iz st. 4. istog članka proizlazi da je teret dokaza o činjenici da se je o unaprijed sastavljenoj odredbi pojedinačno pregovaralo na trgovcu. Nadalje, iz čl. 102. st. 1. i 2. ZZP/07 proizlazi da je nepoštena ugovorna odredba ništava te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Iz čl. 3. st.1.toč.1. ZZP/07 proizlazi da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

12. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO), kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, s tim da identično proizlazi i iz čl. 102. st. 2. ZZP/07. Štoviše iz čl. 324. st.2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

13. Zaključno, treba naglasiti da iz čl. 50. st.1. t. 9. Ovršnog zakona ("Narodne novine" br. 112/12., 25/13., 93/14., 55/16., 73/17., 131/20., 114/22., 6/24., dalje OZ) proizlazi da ovršenik može izjaviti žalbu protiv rješenja o ovrsi ako je tražbina prestala na temelju činjenice koja je nastala u vrijeme kad je ovršenik više nije mogao istaknuti u postupku iz kojeg potječe odluka. Ako u ovršnom postupku ovrhovoditelj ospori taj žalbeni razlog ili se ne očituje o istome, ovršni sud je dužan temeljem čl. 52. st. 1. i 3. OZ-a uputiti ovršenika da pokrene parnicu protiv ovrhovoditelja radi dokazivanja tih činjenica i u konačnici, radi proglašenja da je ovrha nedopuštena, ali se u parnici utvrdi da su te činjenice osnovane.

14. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u skladu sa čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 114/22 i 155/23; dalje ZPP), Sud je utvrdio da je tužiteljev zahtjev za proglašenje ovrhe nedopuštenom u cijelosti osnovan.

15. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., na koju se tužitelj poziva u tužbi, utvrđeno je da je pravni prednik tuženika u razdoblju od 01. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe. To stoga što je ugovarana valuta uz koju je vezana glavnica CHF i promjenjiva kamatna stopa koja se mijenja jednostranom odlukom banke, a da prije zaključenja predmetnih ugovora tuženikov pravni prednik (banka) kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećih odredbi čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 i 46/07), koji je bio na snazi do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. ZZP/07. U dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu CHF navedena presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., s tim da je u tom djelu presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. odbijena revizija tuženika. U dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu navedena presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., s tim da je u tom djelu presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. odbijena revizija tuženika.

16. Stoga je u ovom konkretnom slučaju u pravu tužitelj kad se poziva na utvrđenja iz naprijed navedenog kolektivnog spora te je sud i u ovom postupku temeljem čl. 502.c ZPP-a vezan s tim pravnim utvrđenjem.

17. Međutim, to ne znači apsolutno isključenje mogućnosti da tuženik u pojedinačnoj parnici dokazuje da se konkretni ugovor ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja i stavovi iz presuda donesenih u kolektivnom sporu. Tuženik u ovom konkretnom postupku nije dokazao da tužitelj nema svojstvo potrošača ili da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ipak nisu identične onim odredbama koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, tj. da su odredbe predmetnog Ugovora ipak bile razumljive za potrošača i da se je o njima prilikom sklapanja Ugovora pregovaralo, a slijedom čega se iste ne bi mogle smatrati nepoštenim. Iz iskaza tužitelja te iz samog Ugovora proizlazi da je kredit odobren strogo namjenski radi kupovine stana, adaptacije, s tim da je tužitelj jasno naglasio da je razliku između iznosa koju je uplatio tvrtki Rulen d.o.o. za kupoprodaju stana primio na ruke i da je iz iste kupio namještaj za taj stan. S obzirom da je tužitelj taj stan koristio za svoje stanovanje, da u istome nije obavljao nikakvu poslovnu ili sličnu djelatnost, nesporno proizlazi da isti ima svojstvo potrošača u smislu čl. 3. st.1.toč.1. ZZP/07.

18. Nadalje, tužitelj je izjavio da mu djelatnici tuženikovog pravnog prednika nisu ništa pojašnjavali vezano za same odredbe Ugovora, prava i obveze, naknade koje će se možda naplatiti i slično te da se isti iznenadio kad je u dokumentaciji koju je dobio na potpis uočio da je riječ o kreditu u CHF. U takvim okolnostima treba naglasiti da ne bi bilo dostatno niti da su tužitelju sporne odredbe o valutnoj klauzuli, promjenjivoj kamatnoj stopi i naknadi za obradu kreditnog zahtjeva u vrijeme sklapanja ugovora pojašnjene samo formalno i gramatički kroz informativne letke kojima je moguće tuženik prezentirao kredite ili kroz kratke obavijesti djelatnika tuženikovog pravnog prednika, ako tužitelju takve obavijesti nisu bile suštinski razumljive. Tuženikov pravni prednik je tužitelju trebao pružiti potpune informacije temeljem kojih je tužitelj suštinski mogao shvatiti značenje spornih odredbi, kao i njihov utjecaj na visinu ukupne tužiteljeve obveze prema tuženiku te kako bi na temelju toga nastavno mogao procijeniti ekonomske posljedice koje bi takve odredbe mogle imati za njegove financijske obveze. To je tuženik mogao samo da je tužitelju omogućio aktivno pregovaranje i potpune obavijesti kojim se sporne ugovorne odredbe čine suštinski razumljivima, a isti očito to nije omogućio jer je prema izjavi tužitelja istom predao na potpis unaprijed sročeni ugovor koji da je tužitelj odbio potpisati tad moguće ne bi realizirao kredit. Na taj način je tuženik posredstvom svog pravnog prednika suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača zbog čega su odredbe o valutnoj klauzuli, promjenjivoj kamatnoj stopi i naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nepoštene u smislu, u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 96. st. 1. i 2. ZZP/07. Nepoštenost predmetnih odredbi temeljem čl. 102. st. 2. ZZP/07 posljedično povlači za sobom ništetnost onog djela odredbi Ugovora, koji se odnosi na dio ugovora koji se odnosi na odredbe o valutnoj klauzuli, promjenjivoj kamatnoj stopi i naknadi za obradu kreditnog zahtjeva.

19. Prema čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se pa se na ništetnost ugovora ili pojedine njegove ugovorne odredbe može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao stranka Ugovora to u svakom slučaju jeste i za navedeno ima pravni interes budući da traži da se utvrdi je li njegova obveza prestala, odnosno jesu li bili ostvareni uvjeti za raskid ugovora i pokretanje ovršnog postupka.

20. S obzirom da je sud utvrdio da su ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, promjenjivoj kamatnoj stopi i naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, visinu tužiteljeve obveze po predmetnog kreditu bilo je moguće utvrditi jedino na način da se njegova obveza računa prema početnom otplatnom planu, odnosno kamatnoj stopi i tečaju iz početnog otplatnog plana te da se nakon toga tako dobivene obveze zatvaraju uplatama koje je u međuvremenu tužitelj izvršio na ime otplate kredita. Stoga je i dan zadatak vještaku da upravo na taj način utvrdi visinu obveze, kako na dan otkaza ugovora o kreditu, tako i na dan kad je pokrenut ovršni postupak čije se proglašenje nedopuštenim traži u ovoj parnici. Budući tuženik nije tijekom postupka dostavio početni otplatni plan vještak je Nalaz izradio sukladno dokumentaciji koja se nalazi u spisu.

21. Vještak je temeljem dokumentacije kojom je raspolagao nesporno utvrdio da je postojala preplata, kako na dan otkaza ugovora o kreditu, tako i na dan pokretanja ovršnog postupka pa u takvim okolnostima nije bilo valjane osnove da

tuženik otkaže tužitelju predmetni ugovor. Naime, tužitelj je bio čak i u pretplati, a ne u zakašnjenju. S obzirom da je tužitelju u pretplati po kreditu, kako na dan otkaza ugovora, tako i na dan pokretanja ovršnog postupka, nesporno proizlazi da su ostvareni žalbeni razlozi iz čl. 50. st. 1. t. 9. OZ-a za proglašenje ovrhe nedopuštenom pa je stoga odlučeno kao u izreci pod točkom I..

22. Tužitelj nije u ovom postupku tražio isplatu u smislu povrata svega onog što je preplatio, jer to nije niti dužan učiniti pa stoga o takvom zahtjevu u ovom postupku nije niti bilo moguće odlučivati. To je ujedno i razlog zbog kojeg sud nije ustrajao da tuženik dostavi svu dokumentaciju kojom raspolaže te da se već u ovom postupku utvrdi stvarni iznos preplate.

23. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na čl. 154. st 1. ZPP-a, s tim da su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika, "Narodne novine" broj: 138/23, dalje Tarifa. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to kako slijedi:

- sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. točka 1. Tarife),
- sastav obrazloženog podneska od 12. rujna 2025. u iznosu od 200,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife), jer se tužitelj tim podneskom očitovao o tuženikovom odgovoru na tužbu,
- sastav obrazloženog podneska od 15. prosinca 2025. u iznosu od 200,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife),
- sastav obrazloženog podneska od 20. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 eura. (Tbr. 8. 1. Tarife), jer se tužitelj u tom podnesku očitovao o Nalazu vještaka,
- zastupanje na ročištima održanima 30. rujna 2025., 4. prosinca 2025. i 1. rujna 2026. u iznosima od po 200,00 eura za svako ročište (Tbr. 9.1. Tarife), ili ukupno 600,00 eura za sva tri ročišta.

Prema tome tužitelju su ukupno za radnje punomoćnika temeljem Tarife priznati troškovi u iznosu od 1.400,00 eura na koje je pridodan PDV po stopi od 25% pa troškovi zastupanja ukupno iznose 1.750,00 eura. Tužitelju je pored navedenih troškova punomoćnika priznat i stvarni trošak plaćenog predujma za vještačenje po vještaku financijsko knjigovodstvene struke u iznosu od 500,00 eura, a vještačenje je bilo nužno za utvrđivanje visine preplate. Također priznat mu je i stvarni trošak plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 26,55 eura i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 110,00 eura. Slijedom navedenog, tužitelju je priznat ukupni trošak u iznosu od 2.386,55 eura.

24. Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za sastav po punomoćniku odvjetniku podneska od 12. rujna 2025., jer je istim podneskom tražio odobrenje da se očituje o tuženikovom odgovoru na tužbu, a s obzirom da se je pisano očitovao na tužbu podneskom od 12. rujna 2025. za koji mu je u cijelosti priznat trošak. Sud smatra protivno načelu ekonomičnosti priznati trošak i za podnesak 27. kolovoza 2025., jer je tužitelj mogao već u podnesku od 27. kolovoza 2025. uz zatraženo odobrenje dostaviti i očitovanje. Nadalje, isti je odbijen i sa zahtjevom za sastav podneska od 25. studenog 2025., jer je istom u bitnom ponovio ono što je isticao u ranijem tijeku postupka.

25. O trošku pristupa punomoćnika odvjetnika na ročište za donošenje i objavu presude nije odlučeno, jer je taj trošak neizvjestan. Ukoliko punomoćnik tužitelja

Poslovni broj: P-445/2025-33

pristupi na navedeno ročište, o njegovom zahtjevu za naknadu troškova bit će odlučeno posebnim rješenjem.

26. Temeljem svega navedenog, odlučeno je kao u izreci.

Valpovo, 17. rujna 2026.

Sudac
Goran Jokić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, koja se podnosi putem ovog suda, u roku 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena bez obzira što na isto nije pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako nije bila uredno obaviještena.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088d-41af8**

Kontrolni broj: **03790-c63ae-8d6a0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.